

Σώζει από όλες τις θλίψεις!

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Πολλές δυστυχώς οι θλίψεις στη ζωή μας: φτώχεια, στέρηση, αποτυχία, συκοφαντία, άδικία, εκμετάλλευση, εγκατάλειψη, ασθένεια, θάνατος. Όλα αυτά στενοχωρούν την ψυχή μας, κάνουν πικρή, κατάπικρη, συχνά και μαύρη τη ζωή μας. Πόσες φορές λέμε, «δέν άντέχω άλλο», «δέν μπορώ πιά», «έφθασα στα όριά μου»! Νά βρισκόταν κάποιος νά μέ στηρίξει στη θλίψη μου, νά μέ βοηθήσει νά ξεπεράσω τή δοκιμασία, νά μέ λυτρώσει τελικά άπ' όλα τά βάσανά μου...

Ο Δαβίδ, πού πέρασε μέ πολλές θλίψεις και περιπέτειες τή ζωή του, στον 33ο Ψαλμό ύμνεί μέ βαθιά και ειλικρινή εύγνωμοσύνη τόν Κύριο, διότι 'Εκείνος εισακούει τις δεήσεις τών πτωχών, τών ταπεινών και αδυνάτων ανθρώπων, πού μέ έμπιστοσύνη στη δύναμη και τήν αγάπη του καταφεύγουν σ' Αυτόν και ζητούν τή βοήθειά του. Και μέ πολλούς και θαυμαστούς τρόπους τούς άπαλλάσσει από τά δεινά τους και τούς χαρίζει άδιατάρακτη εύτυχία. «Έκέκραξαν οι δίκαιοι, και ό Κύριος είσήκουσεν αύτών, και έκ πασών τών θλίψεων αύτών έρρύσατο αύτούς» (στίχ. 18). Απευθύνθηκαν στον Κύριο μέ κραυγή ισχυρή οι δίκαιοι άνθρωποι και ό Κύριος τούς ακούσε μέ προσοχή και έκπλήρωσε τά αίτήματά τους και τούς γλύτωσε άπ' όλες τις θλίψεις τους.

Είναι άλήθεια πού παρηγορεί, συγκινεί και στηρίζει τις ψυχές μας, ότι ό Θεός τού ούρανοϋ, ό άπειρος, ό παντοδύναμος και παντοκράτωρ Κύριος, Αύτός πού άκατάπαυστα Τόν ύμνοϋν μυριάδες άγγέλων, συγκαταβαίνει μέ άπέραντη αγάπη άπό τό ύψος τής άπροσίτου δόξης του νά εισακούει τις προσευχές τών μικρών

άνθρώπων, νά ασχολείται μέ τις θλίψεις τους και νά δίνει λύσεις στά προβλήματά τους.

Όλοι άσφαλώς έχουμε δει στη ζωή μας τό χέρι τού Θεού, ζήσαμε θαυμαστές και σωτήριες έπεμβάσεις του στη ζωή μας. Άγγελο είχαμε, λέμε, άγιο είχαμε, πώς τά έφερε ό Θεός και ξεφύγαμε έναν τόσο μεγάλο κίνδυνο! Πώς συνέβη εκείνη ή σύμπτωση και τό ζήτημα πού μάς άπασχολούσε βασανιστικά, τακτοποιήθηκε τόσο άπλά και άπροσδόκητα! Πώς, ενώ μάς είχαν άπογοητεύσει οί γιατροί, κατόπιν πήραν άλλη τροπή τά πράγματα και άποκαταστάθηκε πλήρως ή υγεία! Πώς ενώ δέν είχαμε καμιά ελπίδα, ήλθε ή λύση στό πρόβλημά μας, ήλθε ό διορισμός, ήλθε ή αποκατάσταση τής αδικίας! Πώς όλα αυτά!

Υπάρχει Θεός, Πατέρας φιλόανθρωπος και στοργικός, πού φροντίζει για τά κρίνα τού άγρού και τά πετεινά τού ούρανοϋ. Αύτός πολύ περισσότερο φροντίζει για τά λογικά του πλάσματα, τούς ανθρώπους, μάλιστα για εκείνους πού θέλουν νά είναι παιδιά του υπάκουα και προσπαθούν νά ζούν σύμφωνα μέ τό νόμο του και άγωνίζονται νά συμμορφώνονται πάντοτε μέ τις έντολές του. «Έκέκραξαν οί δίκαιοι, και ό Κύριος είσήκουσεν αύτών, και έκ πασών τών θλίψεων αύτών έρρύσατο αύτούς». Ναί! Αύτή είναι ή άλήθεια. Αύτή είναι ή έμπειρία τών δικαίων, πού στις θλίψεις τους στρέφονται στόν Θεό και μέ θερμές ικεσίες ζητούν τή βοήθειά του.

Όμως υπάρχουν και περιπτώσεις κατά τις όποιες οί θλίψεις παραμένουν, ή άδικία έπικρατεί και μένει άτιμώρητη, ή άνέχεια έξακολουθεί νά μάς ταλαιπωρεί, ή άσθένεια νά μάς βασανίζει. Τί ισχύει τότε; Μάς ξεχασε ό Θεός; Δέν άκουσε τις προσευχές μας;

Τήν άπάντηση στό δύσκολο αυτό έρώτημα μάς τή δίνει ό Μέγας Βασίλειος καθώς σχολιάζει τόν ψαλμικό στίχο πού αναλύουμε: «Έκέκραξαν οί δίκαιοι”. ούδέν μικροπρεπές, ούδέ γήινον, ούδέ ταπεινόν έπεζήτησαν. Διά τούτο αύτών παρεδέξατο τήν φωνήν ό Κύριος, «και έκ πασών τών θλίψεων αύτών έρρύσατο αύτούς”. Ού τοσοϋτον άπολύων αύτούς τών οχληρών, όσον κρείττονας τών συμβαινόντων κατασκευάζων». «Έκέκραξαν» οί δίκαιοι άνθρωποι και δέν ζήτησαν άπό τόν Θεό κάτι μικρό, γήινο και άσήμαντο. Γι' αυτό άκουσε τή φωνή τους ό Κύριος και τούς έσωσε άπ' όλες τις θλίψεις τους. «Όχι τόσο μέ τό νά τούς άπαλλάξει άπ' όσα τούς ένοχλούν, αλλά μέ τό νά τούς καταστήσει άνωτέρους τών δοκιμασιών πού τούς βασανίζουν.

Δέν είναι δύσκολο για τόν Θεό νά μάς κάνει όλους πλούσιους. Είναι όμως πολύ άνώτερο νά μάς δίνει τή δύναμη νά άντέχουμε τή στέρση. Μπορεί σέ μιά στιγμή νά μάς απαλλάξει άπό μιά βαριά άσθένεια. Είναι όμως πολύ θαυμαστότερο νά μάς χαρίζει ύπομονή, έλπίδα και διάθεση δοξολογίας μέσα στους πόνους μας. Μπορεί άκόμη νά μάς χαρίζει παράταση ζωής και νά μάς λυτρώνει άπό τό θάνατο. Είναι όμως πολύ άνώτερο νά μάς οπλίζει μέ άφοβία και θάρρος μπροστά στό θάνατο και

νά στολίζει τήν ψυχή μας μέ τόν πόθο τής αιωνίου ζωής. Είναι πολύ άπλό για Εκείνον νά μάς άπαλλάξει από μία άδικία. Δέν είναι όμως πολύ πιό ύπέροχο νά μπορεί ό άδικημένος, μέ τή δύναμη τού Θεού, νά σηκώνει τήν άδικία, νά συγχωρεί αυτούς πού τόν άδικούν, νά προσεύχεται για τούς έχθρους του καί νά κερδίζει τόν Παράδεισο μέ τήν ταπείνωση καί τήν άνεξικακία του, συγχρόνως δέ νά διδάσκει μέ τόν τρόπο του αυτούς πού τόν άδικούν;

Νά εύγνωμονούμε τόν άγιο Θεό όταν μάς λυτρώνει άμεσα από τις θλίψεις μας. Νά Τόν δοξάζουμε πολύ περισσότερο όταν μάς δίνει τή δύναμη νά τις άντέχουμε. Καί νά Τόν εύχαριστούμε πού μέσα στό καμίνι τών θλίψεων καθαρίζει τις ψυχές μας καί τις έτοιμάζει για τήν αιώνια δόξα καί χαρά τής Βασιλείας του, όπου δέν θά ύπάρχει καμία λύπη, κανείς πόνος ή στεναγμός, αλλά ζωή άτελεύτητης χαράς.

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr